

ČASOPIS ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH EXILOVÝCH SKAUTŮ

LEDEN 1990

17. ROČNÍK (1989/90)

ČÍSLO 2

DNES V ČÍSLE: E.T.SETON * CESTA DO LONDÝNA * RAZÍTKA Z LONDÝNA * PŘÍTEL SKAUTŮ '90 * POKŘIKY * SVATÁ ANEŽKA * SVÍČKOVÁ * VÁLEDA * MODELUJEME Z TĚSTA * O BROUČCÍCH * PĚTKAŘI * OHNIŠTĚ * THE DAILY QUATSCH * BOJ O BOBŘÍKA PSANÍ * DOPISY *

LESNÍ MOUDROST - WOODCRAFT

Zakladatel: Ernest Thompson SETON (nar. 14.8.1860, zemř. 23.10.1946)

Idea: Program ušlechtilé výchovy člověka v přírodě k lidství vysoké úrovně

Zákon Lesní moudrosti pomáhá hledat cestu, jak dosáhnout cíle -
b ý t d o k o n a l ý m č l o v ě k e m .
Udává 4 směry lidské činnosti = 4 ohně,
jejichž světla vyzářují z 1 velkého ohně:

(od východu) cestou TĚLA ke světlu K r á s y

1. Buď čistý ty i místo v němž žiješ.
2. Uctívej tělo; je nositelem života a chrámem duše.
3. Buď prostý, přirozený, přítelem dobrých a přírody.

(od jihu) cestou MYSLI ke světlu P r a v d y

4. Buď čestný a nezapomeň, že dané slovo je svaté. Hledej a braň pravdu !
5. Buď poctivý, neboť i ve hře je každá faleš zradou.
6. Buď moudrý a respektuj názory jiných.

(od severu) cestou DUCHA ke světlu S í l y

7. Buď odvážný, statečný a ovládej se.
8. Buď skromný a neplýtvej planými slovy.
9. Buď poslušný dobrého a udržuj si čisté svědomí.

(od západu) cestou SLUŽBY ke světlu L á s k y

10. Buď laskavý, prospěšný a ochotně pomáhej bližním.
11. Buď obětavý a nezištně konej služby a povinnosti.
12. Buď veselý, raduj se ze života a z práce; přemýšlej a tvoř !

Symbol: Bílý kulatý štít s modrými bizoními rohy.

Bílá barva štítu udává čistotu a jasnost ideálů a zásad LM.
Modrá barva rohů znázorňuje oblohu, klenoucí se nade všemi lidmi.

Rohy symbolizují odvahu, bojovnost a obranu těchto šlechetných myšlenek.

Heslo: " S m o d r o u o b l o h o u ! "

E.T. SETON

ETS pronikl do celého světa jako významný přírodovědec, originální spisovatel a malíř zvířat, jakož i zakladatel Woodcraftu - hnutí lesní moudrosti.

Narodil se před 130 roky v Anglii jako jedenáctý ze čtrnácti dětí. V jeho pěti letech rodina Setonů emigrovala do kanadské osady Lindsay /Ontario/ a po dalších pěti rocích přesídlila do Toronto. ETS nabyt v obou místech zálesácké zkušenosti dřevorubců, lovců, ale hlavně od přírody samé. V roce 1874 vytvořil první chlapeckou družinu Robina Hooda, ve spojitosti s Koženou punčochou. Klub trval dva roky, naplněnými romantickými příhodami. Z těchto zážitků vyrostla v ETH touha vést všechnu mládež cestou aktivity k ušlechtilému životu.

Ve škole v Torontu se velmi dobře učil. Po dvouleté malířské praxi vstoupil na ontarijskou školu umění, kde získal zlatou medaili a tím i předpoklad k obdržení stipendia na Královské akademii v Londýně, kam šel 1879 studovat. Tam se stala jeho druhým domovem knihovna Britského muzea. Již v té době ETS uveřejňoval v četných časopisech a sbornících nutnost reformy školství a přijetí Woodcraftu do školních osnov.

Roku 1881 se ETS vrátil do Toronto. Nějaký čas pobýval na farmě svého bratra Artura a v roce 1883 se usídlil v New Yorku. Našel tam práci v litografickém závodě a přitom stále psal poznatky ze života zvířat. Přijal objednávku namalovat tisíc zvířat pro velký encyklopedický slovník. Neodolal volání divočiny a putoval pěšky, konno i kánoí kanadskou divočinou. Stal se lovcem a seznamoval se se životem Indiánů. ETS byl kanadskou vládou jmenován státním přírodovědcem Manitoby a zúčastnil se s expedicí zkoumání Hudsonova zálivu. Své poznatky a zkušenosti ukládal do článků a knih, které zdobil kresbami a vázal v kůži. Žil velmi skromně.

V roce 1890 odejel ETS do Paříže studovat malířství. Jeho obrazy byly oceňovány významnými osobnostmi. Dílo "Spící vlk" obdrželo první cenu.

/Pokračování příště/

O PRVNÍ ZAHRAŇIČNÍ CESTĚ TAMTAMU MU PÍŠE TAMTAMOVÁ PRŮKAZNICE Š K Y T K A :

Jednoho pochmurného podzimního rána jsme se v 6.30 hodin setkali na curyšském letišti. Všichni byli ospalí a tak také celkem potichu. Ale štěstí nám přálo: jeden z nás se náhle probudil a přišel na spásný nápad postavit se do té nejdelší fronty před odbavovacími přepážkami. A tak jsme se pomalu posouvali, čekali a posouvali. Přitom jsme jednou oživilí smíchem, neboť z Lišky vylezlo, že namísto spacáku má s sebou peřinu. Při dalším posouvání se ozval z ampliónu nešťastný hlas, že to letadlo prý již čeká jenom na nás. Po několika minutách jsme do eroplánu šťastně vutíkali, avšak nastal binec s místenkami, neboť jsme je v tom fofru všichni nedostali. Ale vyřešilo se i to.

Pak jsme konečně odstartovali a brzy nám otrnulo, takže jsme začali otravovat personál British Airways s našimi vandrovními knížkami. Letušky to nesly statečně a obstaraly nám kapitánův podpis.

Po celkem dobrém letu jsme přistáli na největším londýnském letišti Heathrow. Hned po odbavení se všímavý Old Kiwi zastavil u takové podivné, veliké nádoby, na níž bylo napsáno LITTER. Old Kiwi se pak rozzlobil nad nesprávným údajem, neboť do oné nádoby se prý vejde alespoň 17 litrů. Zatímco Old Kiwi u té popelnice prožíval své problémy, oběhla jsem s Myší kus letiště a vandrovní knížky se začaly plnit prvními vzácnými razítky.

V podzemní dráze jsme unaveně usedli na prázdná sedadla a hodili zavazadla pod nohy. Tím se mi konečně naskytla příležitost zbavit se jedné ze svých zátěží a pohostila jsem členy skupiny svým vlastnoručně upečeným českým perníkem. Někdo z nás si pak liboval, že pro cesty TAMTAMU je v podzemce dokonce i jídelní vůz.

Dneš perník asi dodal Cookiemu příliš moc přebytečných sil, takže si náš vůdce tak dlouho hrál s uchem, dokud ho neutrhnul. /To ucho bylo od jeho spacáku/. Old Kiwi se hned nechal slyšet: "Cookie, co to zase ničíš? No, dokud to nejsou moje věci, tak si klidně nič dál. Ale já ti do rukou nikdy nic nepůjčím!" Po chvíli přišla nějaké chytrá hlava na to, že ucho by se pomocí jehly a nitě dalo zase přišít. Jenže Cookie tyto věci zapomněl doma, takže mu bylo hned řečeno, že to přijde do TAMTAMU.

Za neobyčejné zásluhy o TAMTAM obdržela Škytka při slavnostním nástupu v Gilwellu průkazku dopisovatelky našeho světového časopisu. Tím jí byl zároveň propůjčen velečestný titul "Tamtamová průkaznice". Škytka je momentálně jedinou žijící nositelkou tohoto užasného titulu!

Při dlouhé jízdě si někdo z nás všiml nápisu NO SMOKING, který byl na každém okně vagonu. S našim všeobecným vzděláním jsme byli moc rádi, že skauti nosí kroj a nikoliv drahý společenský oblek. Myš hned dostala zodpovědný úkol hlídat nápisy na oknech, aby chom při přestupování omylem

nevlezli do vagónu NO KOŠILE.

Konečně jsme po dosti únavné cestě dojeli do Gilwellského parku. Večer jsme si u velikého ohně opekli pravé anglické buřty. Ve skautské ubytovně jsme si zapívali a uvařili čaj. Jenže to byl zvláštní druh: čaj chechtavý. Když se ho Myš napila, vůbec nebyla k uklidnění.

Druhý den jsme při rozcvičce zjistili, že v Gilwellu je více do leteckého muzea RAF. Je v něm mnoho starých letadel, uniforem a podobných věcí. Světluška si všimla jedné mapy pro sestřelené letce. Náhodně byla přeložena tak, že jsme mohli pobrobně prozkoumat olomoucké okolí. V simulátoru kabiny vojenského letadla jsme si za libru mohli nechat zhoupnout žaludek, ale kupodivu neměl nikdo dostatek kuráže.

Po obědě jsme jeli dvoupatrovým busem na Oxford Circus a odtud podzemkou až přede dveře Scout shopu. Prodávali tam všechno možné: od praktických věcí až po suvenýry. Už se chýlilo k večeru, tak jsme se vydali na dlouhou cestu do Gilwellu. Hráli jsme hry.

Třetí ráno se o legraci postaral Čert prohlášením, že celou noc spal s koštětem. U snídaně se Old Kiwi rozhodl, že místo piva zkusí anglické mléko a se slovy: "Old Kiwi má rád mlíčko!" je pak po celý den marně sháněl. Dopoledne jsme se začali balit, protože nás čekalo stěhování do turistické noclehárny ve středu Londýna. Zabaleno a uklizeno jsme měli tak rychle, že jsme se ještě šli podívat na bustu Baden-Powella. Udělali jsme tam mnoho fotek. Hlavně Tomáš, který snad vyfotil celý film. Při té příležitosti pro něho Kiwi vymyslel velice trefné jméno: Foťák.

SUPERPHOTO: OLD KIWI

Ale pak už se muselo spěchat a namačkáni jako sardinky jsme jeli ve fordce na nádraží. Cesta vlakem a pak podzemkou do stanice St. Paul uběhla rychle. Naše ubytovna - hostel - byla téměř za rohem. Hodili jsme zavazadla do naší místnosti a pádili jsme po dalších stopách Baden-Powella. Tentokrát do B.P. House. Prohlédli jsme si tam výstavu se mnoha památkami na zakladatele skautingu. Více jsme toho tento den nestihli a vrátili jsme se do hostelu na studené špagety a limonádu, kterou Čert označil za typický mycí prostředek.

Další den jsme se vydali do London Dungeon, což je muzeum strašidel. Foťák nás zklamal, neboť zapomněl svůj foťák v hostelu. Ím byl po celý den překřtěn na Nefoťáka. Muzeum strašidel bylo plné různých mučidel, sténajících figurín a podobných příšerností. Bobřík si moc dlouho rozmýšlel, zda tam má s námi jít. Neodolal však. V blízkosti

koví křížník Belfast, takže jsme stačili prolétnout i tuto zajímavou loď. A pak se rychle frčelo k nádraží Victoria, kde nás čekal bus k zájezdu na zámek Windsor. Tam nás udivilo, kolik místností má královská rodina k dispozici. Na závěr jsme si prohlédli kostel sv. Jiří, našeho patrona, jak Cookie připomenul. Na zakončení dne jsme se vyřídili krmením holubů na Trafalgar Square. Nejúspěšnějším krmičem

ptačtva byl bezesporu Čert, neboť se na něm usadil celý houf.

Pátek 13. začal tím, že Foťák nemohl najít spoustu věcí a rozchechtaná Myš při snídani rozlila mléko. Po těchto menších katastrofách jsme zamířili do světoznámého panoptika Madame Tussaud's. Obdivovali jsme voskové figury, které byly opravdu jako živé. Tam Foťák udělal mnoho snímků: Kiwiho, jak se snaží políbit Twiggy, Old Kiwiho /jablko nepadá daleko od stromu/, kterak líbá ručku Miss America, Lišku s Crocodile Dundee. Bobřík se nechal zvěčnit s Joan Collins a objektivy byly zaměřeny i na strejdy Lenina a Gorbího. Velké fotografické cti se samozřejmě dostalo Baden-Powellovi. V panoptiku se nám opravdu velmi líbilo. Čert našel zalíbení v nejružnějších vrazilích, kterými se sklepení jenom hemžilo.

Umlčeli jsme věčný hlad pozřením Fish and Chips, což Kiwi hned přejmenoval na Myš a čips. Ve 13 hodin jsme zaujali místa na namoklých sedadlech otevřeného dvouposchodového busu a vydali se na okružní jízdu velkoměstem. Sice nebylo moc pěkné počasí, ale viděli jsme toho moc. Po dvou hodinách jsme celí zmrzlí vešli do největšího hračkářství na světě Hamleys. Měli tam hračky hezké i méně hezké, moderní přišery, nevkusné obludy a samozřejmě hodně kýčů. Trochu později jsme uctili svým příchodem muzeum světových rekordů. Viděli jsme tam mj. figuru nejvyššího člověka /2,18 m/ i nejčvalíkovatějšího čvalíka /480 kg/. Na všeobecné přání jsme navečer zase šli krmit holuby.

Večer se v hostelu dělo všelicos. Čert, Foťák, Bobřík a Červenáček si hráli na schovku. Dva se ukryvali, dva hledali. Bobřík zalezl pod postel, kde pomocí skautské košile udělal podzimní úklid. Vydržel tam téměř hodinu a nikdo ho neobjevil.

V sobotu nás vzbudilo obvyklé ranní kokrhání Cookieho: "Vstávej, vstávej, lenochu ospalý! Vstávej, vstávej, sluníčko sviííííí!" A hned nato: "Hodné dítko ráno vstávááá, leností se nepodávááá!" Mnozí z nás protestovali, že nejsou hodná dítko. Otočili se a chtěli spát dál, zatímco se Cookie příkladně odebral do umývárny. Po snídani jsme začali balit zavazadla a jali se hledat obskurní letiště London City. Foťák na nádraží málem zapomněl vandrovní knížku a Bobřík v letištní hale svůj pas. Ještě jsme vyloudili poslední razítka a celá Anglie si oddechla, když se naše legrační letadélko DASH-7 se řvoucími vrtulemi odlepilo od země. Bylo to takové právě skautské letadélko a uhánělo nevídanou rychlostí 464 km/hod.

Když jsme po dvou hodinách přistáli na kvalitní švýcarské půdě, slíbili jsme si, že zase brzy podnikneme nějakou podobnou cestu.

CURYSSKÉ LETIŠTĚ: HRSTKA SKAUTŮ PRÁVĚ NASTUPUJE DOLETADLA.

O NĚKOLIK HODIN POZDĚJI V GILWELL SKÉM PÁRKU:

MY JSME ČESÍ ZE ŠVÝCARSKA A SKAUTING JE NAŠE LÁSKA

OMYLEM JSME KOUPILI CHECHTAVÝ ČAJ, COŽ HLAVNĚ POTREFILO MÝŠ.

ANGLIČANĚ MAJÍ DIVNOU KUCHYŇ.

5-2- KIWI BUDGER. & 2- BELL FOR LEADER

HEVJŮ THE PEČENA KACHNA WITH KNEDLIK AND ZELÍ?

ŠKYTKA UTEKLA PRO DÁLŠÍ RAZÍTKA. (UMÍŤÍ!)

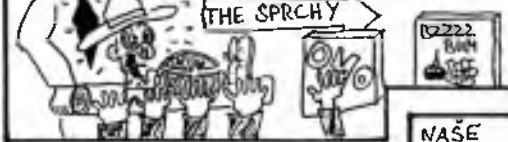
NĚKDO Z NAS PRY OHAVNĚ CHRAPE, ALE ASI TO JE JĚNOM POMLUVA.

KRMENÍ KRYSA ZAKAZANO

KDO JI RÁD PLIČKY?!

DEN PŘED NAVRÁTEM JSME ZJISTILI, ŽE ČERT MÁ JEŠTĚ NEPOUŽITÉ MÝDLO.

DOBŘE JSME JEDLI A VRAŤILI JSME SE LEHCE ZMACATĚLI!

NAŠE CESTA PROBĚHLA SKVĚLE. PŘEMÝŠLÍME, KAM SE VYDÁME PŘÍŠTÍ ROK...

MYŠ: RAZÍTKA Z LONDÝNA

O podzimních prázdninách jsme vyrazili do Londýna po stopách zakladatele skautského hnutí Baden-Powella. Kromě toho jsme se chtěli nadýchat velkoměstského vzduchu, jaký v našem malém Švýcarsku rozhodně nemáme.

Jak z žetby TAMTAMU již víte, vlastní každý pořádný skaut vandrovní knížku, ve které má celou sbírku razítek, podpisů, vstupenek a podobných vzpomínek z dalekých cest, kterými prošel.

Už na curyšském letišti jsme začali s vandrovními knížkami kdekoho otravovat. V letadle jsme se neodvážili jít za pilotem, tak jsme to šoupli na krk letušce a ona - chudinka - nám měla nějaká "letadlová" razítka obstarat. Jenže pilot žádné razítko v kapse neměl, takže se nám alespon podepsal.

V Londýně jsme - Škytka a já - kvůli razítkům proletly celé obrovské letiště. Kořist se dala vidět! V Gilwellském parku, kde jsme byli ubytováni, jsme v recepci dostali razítka různá. Nejhezčím však je sekýrka zaseknutá v pařezu. V Gilwellu se nám také všichni do knížek podepsali. Od Old Kiwiho jsme obdrželi razítko se skautskou lilíí.

Další krásné razítko jsme dostali v leteckém muzeu. Potom máme všelijaká razítka z obchodů, které jsme si prohlédli, mj. i z největší prodejny hraček na světě. Moc pěkné razítko je z našeho londýnského hostelu, na kterém je Tower Bridge. Další zajímavé razítko máme z restaurace Wimpy, ve které jsme jedli. Je na něm tlustý šíšula s velkým klobrcem a třemi balony. Také máme razítka z panooptika Madame Tussaud's a z muzea světových rekordů Guinness.

Naším nejcennějším razítkem rozhodně je "Immigration officer". Získali jsme je při odletu z London City a dáda se pouze do pasů.

Doma jsme si do vandrovních knížek ještě nalepili síťové jízdenky podzemní dráhy, železnic a autobusů, takže jsou naše knížky již skoro plné.

Mamince se má vandrovní knížka moc líbí, jenže už v ní není skoro žádné místo. Až budou zase nějaké prázdniny, založím si knížku novou a vydám se na bezvadný vandr. Tak pěkný, jakým byl ten náš londýnský. Jistě na něm dostanu další vynikající razítka. Treba taková, jaká ještě nikdo nikdy neviděl.

Cítíme obdiv k těm, kteří po příchodu do neznámého a cizího prostředí, mnohdy dříve, než si zajistili odpovídající existenci, uvažovali o tom, jak předat myšlenky a pravdy, jimž uvěřili, mladším a dalším. Skláníme se před těmi, kteří v exilu udržují tradice československého skautingu při životě. A to při životě bohatém a pestrém. Věříme, že se s nimi brzy shledáme u táborových ohňů, které společně zapálíme ve vlasti. Zatím jim s díky od srdce tiskneme ruce. (Závěr článku o našem exilovém skautingu v Činu č. 3).

The Girl Guides Association
87-19 Buckingham Palace Rd.
London. SW1W 0PT

V posledním čísle přišel jeden štendář z Československa, že časopis Čin je psán příliš útočnou formou proti naší vrchnosti. Čin jsem sice ještě nikdy nečetl, ale s úryvků, které byly zveřejněny v TAMTAMU, plně souhlasím. Nevím tedy, co si mám představit pod "útočnou politikou" činu. Pro naši současnou vrchnost je totiž "útočnou politikou" vše, co nesouhlasí s linií strany a vlády. Pro ně je každá i sebemenší odchylka nepřijatelná. Jak tedy psát pravdu a neutočit přitom na lež? Anebo psát pouze některé pravdy? Je známo, že polopravda je celá lež! Nedovolil si svatý Jiří trochu moc, když se rozhodl bojovat proti drakovi? Nechoval se k němu příliš útočně? Nebyl by lepší smířlivější postup? Je ale vůbec možné smířit se se lež? Každopádně to ale je snažší, než bojovat za pravdu. Někdy nás nerozhodný a smířlivý postoj ke leži omlouváme např. tím, že hlavou se sed neprorazí, nebo že musíme postupovat více diplomaticky. Našlo by se mnoho dalších "rozumných" důvodů, proč mlčet. Z ankety TAMTAMU "Bude Junák obnoven?" jasně vyznělo, že obnova Junáka nezdleží ani tak na připravenosti bývalých vůdců, na dostatku vlajek, odznaků, šátek, domovenek apod., nýbrž na postoji vrchnosti: kdyby byl Junák ochoten učinit pár ústupků... O jaké ústupky by se jednalo, je jasné - nebránit pravdu a smířit se se lež. Byl by to však ještě vůbec Junák? Někdo řekne, že je lepší něco, než nic. Jenže by zůstalo pouze u zdokonalování znalostí o přírodě, u zvyšování tělesné zdatnosti a u táboření. Hlavní myšlenka skautingu by však byla zabita. Co by bylo z dětí, které by tímto "očesaným" výchovným systémem prošly? Sobci, cynici a lháři. Byly by však tělesně zdatné a ovládaly by uslování. A tak si myslím, že prostě není možné zasazovat se o znovuzrození Junáka v Československu a zároveň nebyť "útočný proti dnešnímu vedení státní".

Ostrovan

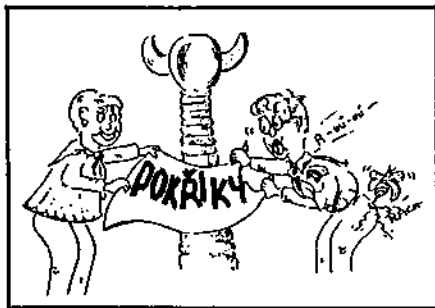

P Ř Í T E L S K A U T Ů 1 9 9 0

S novým rokem - nový odznak. Pro rodiče a naše příznivce jsme ho nechali razit v celosvětovém nákladu pouhých 200 kusů. Při návrhu odznaku - tentokrát se slovenským a anglickým textem - Jestřáb použil za předlohu staré vyznamenání Skautská láska, které pochází z roku 1934. Mohlo se udělit jako mimořádné ocenění jen tomu, kdo pracoval v Junáku nepřetržitě 12 let jako vůdce nebo činovník. Udílel sbor nositelů Stříbrného vlka a později i nositelek Stříbrného trojlístku. Tato Skautská láska se udílela k 28. říjnu a ročně mohlo být uděleno nejvýše 24 vyznamenání a to tak, aby celkový počet žijících nositelů a nositelek v CSR nepřesáhl 144 lidí. Ve středu odznaku je skautská lilie se srdcem, od níž se rozebíhají paprsky ke všem dvanácti zvířetnickovým znakům: skautská láska má ovládnout a naplnit celý svět. Zvířetnickové znaky symbolizují přírodu, kterou skaut miluje, chrání ji a v ní žije ve všech jejích dvanácti fázích.

Informace o připravovaných podnicích Přítele skautů podá Světluška. Telefon: 01/945 24 29. Všichni jsou vřele vítáni!

TAMTAM HLEDÁ POKŘIKY:

Když jsme minule vyzvali čtenáře, aby nám zaslali pokřiky, protrhl se pytel. Přesnější řečeno se protrhla Mára, která nám na toto téma napsala hned dvě stránky. (Další pokřiky zveřejníme v dubnovém TAMTAMU).

Já jsem skautovala v pražské dívčí Dvojce, která vznikla z družiny Rudých máků. První vedoucí Dvojky byla Popelka Bíládnová. To jméno nám připomínalo bájebného ptáka Noha a tak jsme ji ani při sestavování dějin po

vdlce nehledaly. Jak mě překvapilo, když jsem se s jejím jménem setkala v knížce Vladimíra Škutiny! V té době, když jsem začínala skautovat, se světlušky nejmenovaly světlušky, nýbrž po anglickém vzoru šotci. Dívčí družiny měly jména květin. Naše Dvojka byla výjimkou. Družiny se jmenovaly podle zvířat ženského rodu: Laně, Srnky, Veverky, Gazely, Sajky, Myši, Lišky a Lvice. Oddílovému pokřiku věděl rebarbora. Nejen proto, že při pokřiku pěkně rachotí, ale i proto, že jsme měly oddílový řád Rebarbor, udělovaný za vzornou skautskou práci a zásluhy o oddíl. Stuha v oblíbené barvě nositelky řádu byla připravena na oddílové vlajce. Měly jsme také oddílovou píseň. Zbásnily a zhudebnily ji Lvice, které prosluly jako družina spisovatelek a hudebnic. A teď už ty pokřiky:

Rebarbora, rebarbora, rebarbora,
dívčí Dvojka z Prahy,
dívký vesměs smavý,
mezi nimi ba i šotci hrávil!

Šotci, šotci, sova houká.
Nebojme se -
vždyť jsme Dvojka!

Rebarbora, rebarbora, rebarbora,
druhý oddíl skautek Praha
s radostí vždy provolává
české zemi, čestné práci,
tomu, kdo se k pravdě vrací
zdar, zdar, zdar!

Světlušky se jmenujeme,
skautským světem putujeme,
na cestu si svítíme,
dobro, krásu, vidíme.
Druhý oddíl, dívčí kmen
je náš skautský rodokmen!

Nemohu si vzpomenout na pokřiky Laně a Srnek. U Gazel mi zůstal v hlavě jen pokřik posměšný /hlas lidu - hlas boží/:

Na vepřovou, na zelí, pojďme honem, Gazely!

Ve výřtu našich družin jsem zapomněla na Vydry, mezi kterými jsem svou skautskou dráhu začínala. Proto jejich pokřikem začínám.

Šeptají řeky, hučí si splavy,
že my jsme Vydry z matičky Prahy!

Veverky vědí pro každý den,
že pro ně platí: Buď připraven!

Sajky bží za svým cílem
pomáhat všem dobrým lidem!

Vždy jsou svorné, někdy piští
z pražské dívčí Dvojky myši!

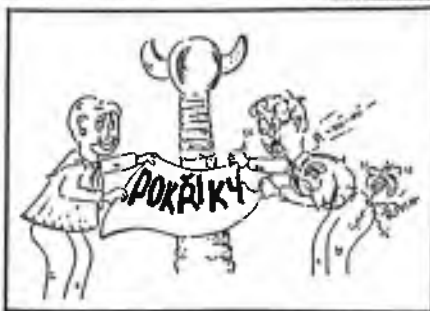
Tiše, tiše, tiše, tiše
Lišky výjdou ze své skrýše.

Mládí učí obratnosti,
postřehu i pozornosti,
Hurál, hurál!, chceme víc!
Dvojka Praha. Slunci vstříc!

Hurál Lvice letí palem,
hned vše strachy lehá kolem.
My jsme Lvice, spějeme v let,
za pravdu v boj, pro pravdu vpřed!

Nejhezčí pokřik jsem zažila na táboře na Želivce. K tomu trochu historie. Protože hodně členek naší Dvojky mělo své bratry v Pětaštyřičtce, byl tento chlapecký oddíl s námi spřátelen. Hoši tábořili pěknou řádku kilometrů od nás. Muži z našeho oddílu a její bratr z Pětaštyřičtky měli bílého fortieriéra Tarku, který trávil své prázdniny střídavě u nás a u skautů. Když byla Tarka právě v našem táboře, objevil se náhle u brány před denní hlídkou Sandy, velký šprýmař z družiny roverů. Byl oblečený jako Indián a posunkovou řečí žádal o rozhovor s vedoucí. Protože ta právě nebyla v táboře přítomna, přišla si Sandy před bránu a čekal. Jakmile ho tam objevila Tarka, přitáhla se k němu, bouřlivě ho vítala a radostně mu olízala celý obličej. Jak to Sandy tehdy vydržel, zůstat nepohnutě sedět a při tom všem rozruchu, kterého se s radostí zúčastnily i světlušky, se ani nehnout, to věru nevím. Když naše vedoucí přišla, Sandy jí odevzdal indiánskou hlavičku, kterou některý z bratřičů vyrobil a navíc předal zprávu, jež byla psána indiánským písmem na březové kůře. Byl to začátek hry o poklad, kterou roveři pro nás připravili. Tím pokladem bylo posvícení k jejich táboráku. My jsme se v té době na táboře věnovaly rytmické gymnastice a tak se tři vily v řádkách vydaly pozvat zase chlápce na náš táborák. Do tábora skautů vedla přes Želivku lávka, kterou svými rytmickými poskoky naše vily rozhoupaly tak, že v jednu chvíli zmizely v chladných vlnách Želivky, v příštím okamžiku se opět vynořily. Prokázaly neméně chladnokrevnosti než Sandy. Dokončily své poskoky před vedoucími chlápci a odevzdaly mu pozvání, aniž by se daly rušit faktem, že z nich evří voda. V sobotu před naším táborákem, když už se setmělo, ozvalo se na kopci nad tábořem volání a objevila se tam světla. A už sbíhali Pětaštyřičtčáci s pochodněmi v rukách širokým obloukem k táboru. Za bránou se seřadili do geometrického útvaru a evičtce pravidelně pochodněmi spustili svůj pokřik: "Vpřed, vpřed, nikdy zpět! Skauti Praha - čtyři - pět!" Bylo to překrásné a proto jsem pětaštyřičtčičský pokřik dodnes nezapomněla.

Móna

PŘÍŠTĚ DALŠÍ POKŘIKY !!!

abzeichen

habichtform

M. Miltner, Webermühle 32/163, CH-5432 Neuenhof

Pro skauty, spolky, kluby apod. vyrábíme za použití nejmodernější techniky KOVOVÉ A LÁTKOVÉ ODZNAKY všeho druhu o 25 - 30% levněji než jiní výrobci. Odznaky zhotovíme dle Vašeho návrhu nebo návrh vypracujeme sami.

Náš tradiční novoroční dárek čtenářům - rozšířeně vydání o 24 stranách - nás stálo mnoho peněz. Různí mecenáši a dobrodinci se proto mohou náležitě finančně vyřádit. DĚKUJEME!!!

N Á V Š T Ě V O U U P Ě T K A Ř Ů

Y nevíte, kdo to jsou Pětkaři? To jsou přece členové legendární Pětky, pražského elitního vodáckého oddílu. Pětku jako první vodácký oddíl založil Braňka Novák, jeden z nejbližších spolupracovníků bratra Svojsíka. Nynější kapitán Pětky Akela žije ve Švýcarsku a svolává Pětkaře ke schůzkám. Poslední sraz se konal na podzim a byl obzvláště slavnostní, protože se ho zúčastnili dva z prvních členů Pětky z Prahy a jeden bratr se dostavil až z daleké Austrálie. Nemocný Jestřáb vyslal Vlka a mě, abychom bratry pozdravili jménem naší exilové organizace. Prostředí, ve kterém se schůzky konají, bych vám přdla vidět. Bratr Akela obývá krásnou chatu uprostřed přírody a protože je malíř, patří k chatě ještě atelier a kovárna. Pro všechny účastníky bylo tedy dost místa k přenocování. V nedalekém lomu je ideální místo pro táboráky. Při nepříznivém počasí se táboráky konají v kovárně. Ale nejvíce bych vám přdla zažít ten pocit pravého skautského ducha a bratrské pohody, kterými je setkání naplněno. Kéž byste se vy, moje milé sestry a drazí bratři, mohli takto po letech znovu setkat!

MAMA

Dodatečně jsme byli informováni, že bratru Stránskému byla udělena Zlatá lilie za věrnost.

PODPORUJI

KRESLUJI VÍTKA

PROPAGUJI

Kiwinka je také známa fantastickými okurkami, nazývanými rychlokvašky. Populární cestovatel inž. Olínek se po nich může jenom utlouct. Kiwinka vám ráda sdělí svůj rafinovaný recept na zmíněnou gastronomickou básen /tel. 01/940-16-65/. Divíte se, že píšeme o okurkách nyní, když není sezona? TAMTAM má okurkovou sezonu po celý rok!!!

Z KIVINKY KUCHYNE

Redakce prodá psací stroj

* IBM 72/71 (KUGELKOPF)

s pěti různými typy písmen.

Dva z nich jsou české.

CENA POUZE 499 FR.

OBJEDNÁVKY TAMTAMU ZASÍLEJTE ADMINISTRACI (ADRESU NAJDETE NA POSLEDNÍ STRANĚ).

1924 1980
STŘEDISKO ÚSVIT
DĚČÍN

SVÍČKOVÁ '89

Jako každoročně jsme v létě prožili tábor "Svíčková '89". Jméno dostal před třemi roky podle "podažené" svíčkové, ve které jsem měl prsty i já. Náš rozlehlý srub leží v jednom romantickém moravském údolí u zatím ještě čisté říčky. Část stavby stojí na břehu, zbytek na kůlech nad vodou. Srub je prostě jako stvořen pro romantické kluky. V tomto krásném koutku dosud nedotčené přírody se dvě smečky vlků a lišek podle Kiplingovy knihy "Mauglí" přenesly do indické džungle. Po dobu tábora měl každý jedinec naději stát se hlavním hrdinou příběhu: silným, neohroženým a dovedným Mauglím. Ve mnoha hrách, které vycházely z knihy, si Mauglího následníci měřili sílu, um a znalosti. Všichni hráli náš "Velký lov" s plným nasazením, ale čestný titul "Mauglí" nedostal nikdo... Po týdnu krásného tábora, plného zážitků a pohody, se do našeho středu vloudila neočekávaně zákeřná nemoc, která zklátila celé osazenstvo. Kromě několika silných jedinců /zrovna to byli ti nejmenší!/. Po dvou dnech, když se náš zdravotní stav nelepšil, jsme se rozhodli k bleskovému přesunu do domovů, kde se svých ratolestí ujaly pečlivé ruce maminek. Odjížděli jsme z tábora rozesmutnění, někteří měli při loučení i slzy v očích. Slíbili jsme si však, že po uzdravení se zase všichni sejdem a "dojedeme" táborový program. Stalo se tak a celé osazenstvo se již nyní těší na "Svíčkovou '90".

SOKOL /ČSR/

Věcná poznámka: Kluci, mě jsou příčiny té zákeřné a zhoubné nemoci jasny. Asi jste se zase pokoušeli uvařit svíčkovou. Přitom je tolik dobrých jídel - já jsem po dobře upečené kachně ještě nikdy ne onemocněl. Takže změňte jídelníček! A když už jste z Moravy, tak k té kachýnce chutné moravské zelíčko... Knedlíky jsou k dostání v polotovarech. (Škoda, že se k vám nemohu nechat pozvat).

OLD KIWI

PÁR SLOV K ČESKÉMU PRAVOPISU. Protože jsem v posledních číslech TAMTAMU a ve Stopě našla prohřešky proti správnému psaní mě a mně, chtěla bych pisatelům dát malou radu, jak psát správně.

Mě se píše ve 4. pádě, mně ve třetím a v šestém. Nejjednodušší je převést si větu do druhé osoby jednotného čísla a pak už se nemůžeme zmýlit. Příklady:

Dali to tobě /dali ti to/.

Dali to mně /dali mi to/.

Povídali si o tobě.

Povídali si o mně.

Viděli tě.

Viděli mě.

MÁMA

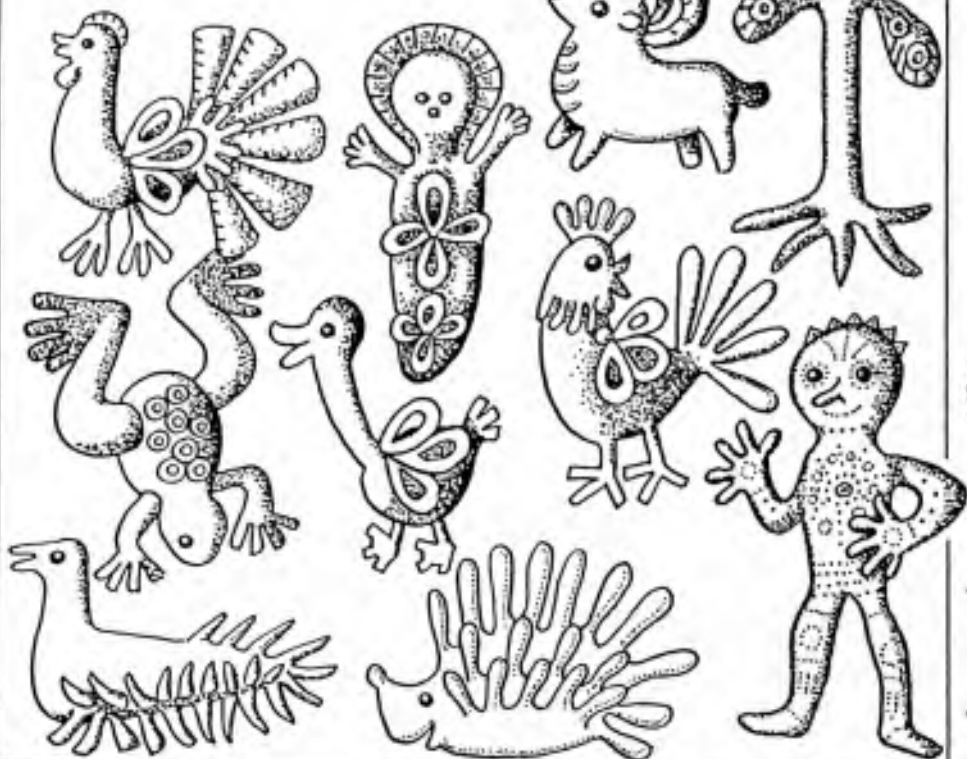
MODELUJEME Z TĚSTA

Maminčina trouba po pečení vánočního cukroví pomalu ochladne, Teď se můžeš patlat ty! Využij akvělé příležitosti ke hňádní těsta!

Potřeby: hladká mouka, voda, ocet, nůžky, nůž, váleček, bílek.

Postup: hladké, pružné, tuhé těsto vypracujeme důkladným hnětením z hladké mouky, vody a octa.

Figurky modelujeme a upravujeme protažením, škracením, naříznutím nebo zastříhovááním okrajů z různě tlustých válečků. Postupujeme od jednoduchého tvaru ke složitějšímu. Očka figurek představují maková zrnka, kuličky pepře nebo nového koření. Před vložením do trouby potřeme figurky vaječným bílkem a spíše sušíme, než pečeme.

Vezměte své výtvořky na příští víkend. Budou se bodovat.

THE DAILY QUATSCH

COPYRIGHT BY DIVINE AND LOVELY OLD KIWI

V dubnovém vydání jsme informovali, že Sokol Silůvky vydal dvě pěkné příručky. Čtenáři tuto zprávu asi považovali za aprílový žertík. Jeden koumák nám nyní sdělil, že si tyto příručky "Jak zavážeš" a "Zalesácká praxe" v Silůvkách objednal a že jsou skutečně dobré, čímž je všem čtenářům doporučuje. ■ V Československu vyšel 4. díl Rychlých šípů. ■ Dopisovat si chce jedna brazilská roverka: Laura Morrone, Avenida Interlagos 871, Bloco 5, Apto 57, Cep 04661 Sao Paulo, SP, Brasil. ■ V ČSR právě vychází "Dobrodružství v temných uličkách". Kniha obsahuje tři romány J. Foglara o Rychlých šípech. ■ Tamtamová průkaznice Škytka nedávno zazářila i na stránkách švýcarského tisku. Badener Tagblatt jí otiskl zprávu o pomocné akci Škytčiny školní třídy ve prospěch Terre des homes. ■

Československé nakladatelství Olympia má letos vydat Foglarovu knihu Strach nad Bobří říkou. Je to pokračování Hochů od Bobří řeky. ■ Čert se nám svěřil, že se chce stát milionářem. ■ Daliborka poradila nastydlému Old Kiwimu, aby si dal čaj s rumem, protože "bacily se opijou". ■ Vlasta nám písemně poděkovala za zdárný průběh cesty do Londýna. Bobřík se prý ještě nikdy odnikud nevrátil tak nadšen. ■ V červencovém TAMTAMU jsme čtenáře seznámili s Činem - zpravodajem čs. skautů a skautek - který začal vycházet ve staré vlasti. Zatím byla vydána tři čísla tohoto samizdatu s obsahem více než pestrým. O Čin je proto v ČSR enormní zájem a mnoho čtenářů se nás ptá, kde se dá objednat. Nezlobte se na nás, ale nechceme nikoho ohrozit a žádná jména nesdělujeme. Protože Čin je doopravdy dobrý, pokusíme se zprostředkovat adresy zájemců. Kdo má zájem o Čin, nechť sdělí svou adresu administraci TAMTAMU /viz poslední stranu/. Nic ale neslibujeme. ■ Sekce pivních skautů oznamuje, že v německém Bambergu existují dva druhy uzeného piva /Rauchbier/. ■ Cookie v Londýně ztloustl a sluší mu to.

PREJE REDAKCE.

Václav Havel 22.7. - 12.8.89

Účastníci:	Jablíčko, Veverka, Severka, Beruška, Vanilka, Bubínek, Petřel, Daliborka, Píšť'ala, Sokol, Cvrček, Koala, Zob, Darwin, Voda, Kešo (2 týdny) .
Vedoucí:	Hříbě, Kvák, Špendlík, Krysař (2 týdny), Zelvička (2 týdny), Horymír (2 týdny), Punt'a a Pirátka (1 týden),
Táborové zvíře:	králík, ale utekl nám, než jsme mu mohli dát jméno...

Válendy se tento rok zúčastnilo 21 táborníků: 16 dětí a 5 vedoucích. Velmi se nám tento poměr osvědčil. Dokonale jsme se doplňovali, a program běžel, jako kdyby byl naplánován. Měli jsme převážně malé děti a několik nováčků. Zkušenější a starší se proto rychle stali vůdci celé smečky, ideály a příklady. Děti byly rozděleny do tří družin, které se denně střídaly při službě v kuchyni (připálené hrnce ochotně drnul Píšť'ala, který obvykle suveréně vedl v Černé bedně ztrát a nálezů), při hlídce a při kreslení do kroniky. Díky záslužné pomoci rodičů bylo jedenáct podsad, týpko a stožár na vlajku za jeden den postaveno.

První týden se dobudovával tábor. Po rozzcvičce, snídani, nástupu a prohlídce podsad - nejčastěji zdobila vlajka s kočičkou vzorně uklizenou podsadu Severky a Bubínka, které za odměnu směly další den při prohlídce assistovat - nás každý den čekaly různé menší práce: odpadové jáma, táborový kruh, zábradlí na větrání spacáků, pec, pissoir, lednička, atd. Později nám v táborové "skyline" přibyl ještě jeden vysoký stožár, na kterém na dlouhé šňůře visel tenisový balónek. Do něho dva soupeři v protisměru mydli dřevěnými pákami tak dlouho, až se jenomu z nich povedlo celou šňůru s balónekem omočit kolem stožáru. Při tomto "táborovém tenisu" se zvlášť vyznamenal náš sportovní přeborník Kája, čímž si taky zasloužil přezdívku "Kešo" (poindiánště jméno slavného tenisty Pata Cashe). Další významné architektonické dílo bylo postaveno na počest rodičů: čtyřnáh brána. Stylově by se dala přirovnat ke skeletu týpka; zdobil ji prapor a látkový štít, pomalovaný zasloužilou umělkyní Vanilkou.

Před obědem jsme si obvykle zahráli hry na louce či v lese. Čím bývaly hry surovější, tím se účastníkům víc líbily. Nejvíce se vydováděli při osvědčeném "Hutututu" nebo při novějším "Dobývání hradu" (viz Zapletalovy "Hry v přírodě"). Po obědě a poledním klidu bylo na programu obligátní koupání v Řýnu a stavění hráze nového zvětšeného bazénu. Voda, ex-Martin, při této činnosti svému jménu moc velkou čest nedělal: vody se spíš stranil, obzvlášť když byla studená. Měl se vlastně jmenovat Žížala, což by se k jeho postavě rozhodně bylo hodilo. To se mu ovšem nezamlouvalo, a jednou při mytí bezprostředně prohlásil, že se chce jmenovat Voda. Bylo to tak spontánní a neočekávané, že jsme mu to nemohli odepřít.

Opoledne jsme se převážně věnovali ručním pracím a lovení bobříků; po večerech jsme se scházeli na zpívání v týpku. Daliborka při této příležitosti nikdy nezaváhala: Vybalila fídlátka a doprovázela naše krákání ("Krá-krá,

krásná je svoboda...") a kokodání ("Mám, slepičku, mám...") ladným vrzáním stradivárek.

První týden nám počasí vysloveně přálo, a tak jsme si vyšli na jednodenní výlet s koupáním a stopovačkou na Caumasee. Orientace podle azimutu byla pro většinu španělskou vesnicí, a tak jsme pro jistotu trasu vysypali kukuřicí, která vlastně byla určena na popcorn; aspoň si na ni pochutnala lesní zvěř. Druhý týden nám občas poprchávalo a někdy i lílo. Vstávalo se tudíž později a program byl méně perný. Když dětem pak špatné počasí a lenošení začalo lézt na mozek, a trucovité plánovaly revoluci kvůli zabaveným "čipsům", byli jsme nuceni zakročit pomocí skautské výuky, sbírání dříví za deště apod.

Tou dobou začalo i trápení s vodníkem Zlekeksem. Nakrkl ho, že jsme mu zbarvilí Rýn na červeno, když jsme umývali nádobí od červené řepy, a aby se nás tedy aspoň na chvíli zbavil, ukradl zázračným způsobem spacáky a zavlekl je až k ústí řeky Rabiussy poblíž vesničky Versam. Naštěstí byly tento rok všechny děti patřičně vybaveny, a tak jsme mohli v plném počtu vyrazit na dlouhé, tvrdé a dobrodružné pátrání po stopách vodníka. Hledali jsme spacáky celý den a našli jsme je teprve za tmy po zoufalém hledání. Kromě toho si Zlekeks umínil, že nám při té příležitosti zorganizuje bobřika odvahy, při kterém ovšem málem přišel o život. Vyspali jsme se, srovnání jak sardinky, v krásném seníku, a ráno odchodovali zpět.

Koncem týdne jsme se při mírném mrholení vydali směrem Laax. Po cestě se Zobovi, kterého jsme byli nuceni přejmenovat na "Zloba", povedlo hodit kámen do vosího hnízda. Z mračna vos jsme jako zázrakem vyvázli skoro všichni nepopíchaní. Odnoslo to jen pár nešťastníků. V Laaxu jsme pak uprostřed vesnice objevili krásné, na naše poměry teplé jezíčko s plázičkou a ohništěmi. Po dlouhém váhání se odhodlal i náš sunnyboy Koala k šípce do vody, a jako obvykle za ním letěla Beruška, která se mimochodem na táboře naučila říkat "F" (snad to zas nefláká). Taky Veverka-breberka se něco naučila, a sice mlčet: jako jediná ulovila bobřika mlčením. Na cestě zpět nás chytl slejvák a tak jsme se rozsoupli a zavítali jsme do nábl restaurace na kakao.

Druhý víkend byl rezervován pro rodiče. V sobotu jsme šli na brigádu do lesa: ztahovali jsme pokácené stromy a odfezané větve na velké hromady. Při tom nám ovšem pomáhali pouze Hýskovi; zbytek rodičů přijel o něco později, a čich je při hledání práce nedovedl k nám, nýbrž do hospody na kraji lesa. Přesto si ale večer směli s námi opéct hady a bufty a zazpívat u táboráku. V neděli byla na programu dražba našich výrobků, při které rodiče platili naturalíemi a táborníci náručemi dříví. Pod kladívko Darwina, který znaleckým okem ohodnotil výrobky, sestavil a rozmnožil seznam a s velkou profesionalitou zvládl situaci, se dostala umělecká díla z kůže, zrcadel, masku, kůry a vosku. Slibná sochařka a malířka Jablíčko přispěla hlavně ke kvantitě; Bubínek, Petržel a mnoho dalších k jedinečné kvalitě uměleckých výrobků.

Třetí týden pak utekl jako voda. Velkým úspěchem se stala noční "výsadka", při které si hlavně ti starší přišli na své. Sokol a Cvrček šli celou noc a dorazili do tábora už brzy ráno za absolutně rekordní čas. Noční život byl v táboře všeobecně dosti rušný: Když právě nestražil šilený Zlekeks, vychutnávali jsme táborové kino (technické provedení: Horymír), pozorovali hvězdy nebo hráli v lese honičku na zvuky. Další ráno bývalo v táboře neobvyklé ticho až do budíčku.

HŘÍBĚ A KVÁK

STÁLÍ SPOLUPRACOVNÍCI TAMTAMU: Bystry Orlik /PL/, Castor /F/, Jestřáb /CH/, Ostrovan /CS/, Ferko /CS/, Sam /CS/ a Škytka /CH/.

dopisy
na redakčním stole

Při cestě vlakem se mě dostal do rukou TAMTAM. Chtěl bych ho odebrat a získávat tak cenné zkušenosti z práce skautu. Vedu totiž turistický oddíl chlapců a TAMTAM nám jistě přijde vhod. Láska k přírodě a její ochrana je právě v našem okolí velmi zapotřebí. Ať žije skauting!

/Dopis z ČSR/

Je mě 17 let a nedávno jsem přestoupila z roverského kmenu k činovníkům. Náš oddíl je zaměřen na skautskou výchovu, zalesáctví, pěší a vodní turistiku, jízdu na kole a na běžkách. Každé prázdniny máme stanový tábor, na kterém probíhá šátkování nováčků, plnění bobříků, orlích per apod. Moc ráda bych s někým z vás navázala písemný styk.

Dáda /ČSR/

Když jsem prvně viděl TAMTAM, tak jsem se zajíkal radostí! Už jsem ani nedoufal, že ještě existujete. Od mala jsem byl vášnivým čtenářem Rychlých šípů. Ale nejen pouze čtenářem. RS se staly mým vzorem a tím jsem se pomalu dostal ke skautingu, který byl u nás zakázán ještě před mým narozením. U jedné bývalé kmenové náčelnice se mě podařilo složit nováčkovskou zkoušku. Všim, že brzy složím i skautský slib. Rád bych vás požádal o zaslání TAMTAMU. Čeho se bojím, to je záporná odpověď. To je tady totiž zvykem. Mnoho lidí má strach a asi ví proč. Přesto však doufám, že od vás dostanu kladnou odpověď. Lidé, kteří jsou pro skauting zapálení, přece nemohou být odmítaví a chladní. Tomu nevěřím. To by jste mě přece nemohli udělat!

Jiří /ČSR/

PROS ZA NAŠ NÁROD U BOHA
SKRZE JEŽIŠE KRISTA
ABYCHOM NELPELI NA VĚCÍCH POMŮLEJÍCÍCH
A DOSAHLI VĚCNE SLAVY

Anežka se narodila v roce 1208 jako dcera českého krále Přemysla Otakara I. a jeho manželky Konstancie Uherské. V dětství byla poslána do doksanského kláštera, aby tam nabyla školního vzdělání. Anežka byla nejen krásná, ale i inteligentní. Německý císař Bedřich II proto chtěl, aby se provdala za jeho syna Jindřicha. Ze snatku sešlo a o Anežčinu ruku se ucházeli další královští nápadníci. Bezúspěšně. Jako obyčejná, chudá sestra vstoupila Anežka do pražského kláštera Na Františku. Anežka zemřela v roce 1282. Proslula svou moudrostí, pokorou a láskou k chudým a nemocným. Proto byla uctívána jako svěřice a v roce 1874 byla blahověřena. V listopadu byla Anežka papežem prohlášena za svatou.

POZNÁMKA: Kdybychom věděli, jak se to dělá, prohlásili bychom za svatého i Dobroděje Rolfíka, který právě zaplatil osmi čtenářům z Československa jejich roční předplatné TAMTAMU!!!

Umíiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!

POUŤ DO ŘÍMA

byla převážně roverskou záležitostí. Vypuklo to už v pátek, 10.11. Vytopil jsem skautskou klubovnu v Curychu-Oerlikonu a už se to sjíždělo: Aleš a Čochtaní Špendlík, Daniela, Manka, Paty, Roso a Pavla. Krátce jsme přespali a brzy ráno drandili dvěma auty směr Věčné město. Oldi Séna, Janaš, Ivo a Áda jeli nonstop-maraton z Pfungstedtu, táhli vlek s krojí a proviantem a mohli jen osm^{desátkou}.

Po trošce blouhání městem jsme dorazili do Nepomucena. Tam na nás čekal Pinocchio, vůdce italského římského oddílu a zavedl nás do jejich klubovny. Přibyl k nám ještě Eda a Rosovi rodiče, které stačili výrostci na cestě z letiště oloupit.

V neděli ráno na nás čekal Pinocchio a jeli jsme v krojích metrem na náměstí sv.Petra. Tam už se tisily davy před kordonem policistů. Ale Pinocchio se vyznal arazil nám cestu a jakožto krojovani jsme byli pořadatelé uvedeni na přední místo, kde už byli krojovani z vlasti, křížovníci, lezaristé a jiní, zkrátka paráda. Sborny krásně pěly.

Také byl svetořečen Polák Albert Chmielowski, ale Polácků tam byla kunodivu menšina.

A pak v průvodu přišel sv.Otec a měl spolu s kard.Tomáškem velké ovace. Nejsme tu zvyklí, aby se v kostele tleskalo. Byla to velká sláva. Papež četl své kázání česky.

Snímela to satelitní televize a - světe zboř se - i televize československá pro 20minutový pořad na 2.programu.

Na náměstí se pak k nám přitočili 2 skauti a skautka /která mluvila krásnou němčinou/ z Pinocchiova oddílu. Popletli to a mysleli si, že mají provadět 11.000 skautů.

Na oběd jsme byli pozváni do Nepomucena a museli jsme velebným pánům zazpívat Poštorenskou a byli jsme foceni s prominencí místní i z vlasti.

Odpoledne byla česká bohoslužba u 12 apoštolů. Zase nabito, ale opět díky krojům jsme byli v popředí.

V pondělí byla audiece u sv.Otce. Přivstali jsme si a čekali 6 mrzí hodiny ve sloupoví. Ale stálo to zato.

Švýcarské garda uctivě salutovala Ádovi, který byl v uniformě zahraniční armády se spoustou metálů.

V audienční síni bylo lidí jako na mezistátním utkání. Nejdříve mluvil moc pěkně nějaký laik z Československa. Pak různé zprávy a v průvodu přišla hierarchie v čele se sv.Otcem a kard.Tomáškem a biskupové z vlasti i biskup Škarvača.

Sv. Otec opět mluvil česky, slovensky a německy, protože tam byli i vysídlenci z Československa. Říkal, že taková česká pouť nemá v dějinách obdoby. A že je to příležitost, že se setkávají Češi z domova i z ciziny. Moc se skandovalo, jako "Papež musí do Prahy" a pod. Byli tam i 2 vládní činitelé, asi jim při tom všem nebylo příjemno.

S tím setkáním domova a exilu měl pravdu. Hlásilo se k nám moc krajanů, moc se fotografovalo, moc stisků leviček. Sešli jsme se i s čtenáři Tamtama a mnohokrát vyslechli, že náš časopis je ve věsti známý. Mnoho krajanů bylo překvapeno, že vidí po 20 letech čs.skauty a ebychom pry přijeli do vlasti skauting založit.

Kromě naší skupiny tam byli skauti z Vídně pod vedením br.Estera. Pinocchio nás pozval na mezinárodní skautský srez v Piemontu na červenec 1990. E perche no - a proč ne ?

/POKRAČOVÁNÍ/

3/ Ohniště na povrchu
Výhoda : dostatečný
přístup vzduchu.

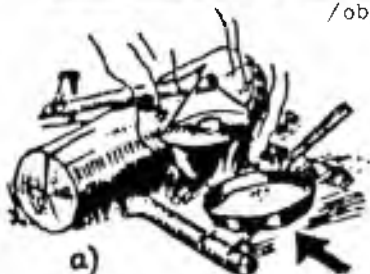

Nutné : vhodný závěs nádob nad ohněm /řetízek/ a je výhodné, může-li se i měnit výše kotlíku nad plameny a tím regulovat intenzitu varu.

Musí být vždy ohraničeno kameny nebo poleny.

4/ Ohniště na vaření, smažení vajec, opékání vuřtů a pod.

/obr.a+b/

Vyžadují mírné a stejnoměrné teplo /i na alobalu na rozpáleném kameni/ a musí být možnost snadného odstavení ohně.

g/ Táborové ohniště

je umístěno ve středu táborového kruhu, má průměr 1 - 1,5 m a je ohraničeno kameny. Je to místo posvátné, vždy bezvadně čisté, zbavené popela a zbytků nedohořelého dřeva. Odhazovat jakékoli odpadky do táborového ohniště je přestupkem proti táborovému řádu.

/Dokončení příště/

O BROUČCÍCH

Broudci jsou nejrozšířenější skupinou zvířat na světě. Z velké říše insektů je známo asi 350 tisíc druhů. Z tohoto počtu žije více než 8 000 ve střední Evropě. Vzhled a velikost je hodně rozdílná, ale všichni mají pro člověka význam buď jako brouček škodlivý nebo užitečný. Například beruška patří k broučkům velice užitečným. Vždyť nejraději si pochutnává na mšicích - broučcích velice škodlivých. A jako každá dobrá maminka myslí beruška na své děti už před jejich narozením. Klade vajíčka vždy na místo, kde je dostatek mšic. Po naklazení vajíček pak umírá... Za pár dní se vylíhnou larvičky a hned hledají něco k snědku. Mají totiž pořád hlad a spotřebují za den asi 50 mšic. Za dobrých podmínek trvá vývoj od vajíčka k hotovému broučkovi asi 3-4 týdny. Tedy za předpokladu, že je dostatek mšic. A proč vám to vše vlastně přišlo? Až se zase jednou vydáte s dōzou jedu na mšice, vzpomeňte si na berušky a ostatní broučky. Co, kdybyste vy tak dostali na talíř místo řízku s krávným, do zlatova osmaženým pomřitem jen hromdku jedu?

1 bod **BERUŠKA**

***BOJ O BOBŘÍKA PSANÍ POKRAČUJE

ŠKYTKA	6	Škytčín let po nebi psavců se již nedá zabrzdit, neboť se patrně urvala od oběžné dráhy. Překvapením je Myš, která odhořila svou polní šed a dere se do světa.
PRÓFA	4	
KECKA	3	
PIŠKUS	3	
BERUŠKA	2	
VLOČKA	1	
KUŘE	1	
MYŠ	1	

NA SOKOLSKÉM SLETU v Paříži /8. června/ tradičně vystoupí i skauti, kteří zatančí slovenskou besedu. Informace podá Mámá. Telefon 031/ 57 10 62.

KOLOBĚH

Vzrušení Podzimem a sklési Zimou
Krajinou pádíme třeba i s rýmou
Pak s Jamí únavu rychle se bratřime
O Letních pařácích moc toho nevíme
Rok zas je za námi tak jak se sluší
U řeky slavíme plavení duší
A první cena je rezavá podkova
Štěstí se do kapsy už nikdy neschová
Juan, Náchod

DOPORUČENÍ TAMTAMU: Nemáte rádi zimu a chcete ji snadněji přežít? Řešení je poměrně snadné: posuňte si hodinky na letní čas!

JESTŘÁBOVO POKUŠENÍ

Za našich toulek Londýnem jsme nevynechali samozřejmě ani voskové figury Madame Tussaud's. Z Čechů jsme tam našli jedině Navrátilovou. Ale my jsme šli hlavně za Baden-Powellem. Pěkně ho udělali. Tu jsem si vzpomněl, jak mi Jestřáb vyprávěl o svém pokušení za své návštěvy. On totiž Zakladatel má na kroji nějaký vzácný, starobylý odznak. A v Jestřábově nitru bojoval skaut se sběratelem. A dlouho. Nakonec poctivý skaut zvítězil a tak jsme se po letech i my mohli oním odznakem pokochat.

-Cookie-

Tyto nejnovější nálepky a mnoho dalších zajímavostí najdete v katalogu Nálepky-čumkarty-razítka. Cena 6 Fr a poštovné. Objednávky v redakci TAMTAMU.

ABÉ PAVELKA

Sice už vloni, ale my jsme se to dověděli až nyní. Br.Pavelka byl preskautelem, sloužil u "Svojans" a pek byl spoluzakladatelem a dlouholetým vůdcem Legio angelica, což byly skautské oddíly, složené z ministrantů.

Abé Pavelka navštívil zde v exilu některé naše tábory a oddíly a byl odběratelem Tamtamu. Před lety ho choroba upoutala na lůžko a už nemohl na dopisy odpovídat.

Ahoj skauti, skautky, vlčata s světlušky !

Z dědečkovy truhly máme doma na prodej ještě
3 JEŽKY V KLECI !

Cena Fr.28,- za kus /ruční práce/. Kdo má zájem, napište si na adresu : Jar. Horák, Ach.Bischoffstr. 9, 4053 Basel.

Ahoj Pištála

Pozn.red.: třeba je v některém plán létacího kole Jana Pleskače.

VÝMĚNA TÁBORNÍKŮ

Nikdy jsme nepropagovali ježdění do vlasti. Faktem ale je, že někteří skautíci tam jezdí za babičkami. Co naděláme ?

Ale když už tam jste, nechtěli byste na skautský tábor ? Oficiálně se tomu tak samozřejmě neříká. Leží tu před námi nabídka jednoho oddílu ze západních Čech. Hostili by zdarma naše táborníky a my na oplátku jejich. Táborník od nás by přispěl na táborové poplatky bratrů či sester z vlasti u nás. Každý rok jsme pár hostí na táborech měli, my i vídeňští, nebyla by to úplná novinka.

Ale můžeme zprostředkovat táboření našich skautů i v jiných zemích. Daliborce jsme např. dali tip do Anglie. Přiučí se tam u jejich světlušek angličtině.

NABÍDKA SKAUTSKÉ LITERATURY

Náš návrh v minulém čísle, aby čtenáři z vlasti uhradili předplatné Tamtamu nějakou knížkou, se začíná uskutečňovat. A tak bychom rádi zpeněžili pro skautskou kasu tyto knížky :

9 x Jaroslav Fogler : Chata v Jezerní kotlině /sešitové vydání/
Jiřina Fuchsová : Alyeský deník / cestopis z putáku našeho kalifornského oddílu na Aljašku/

J. Čermák : Jak zavážeš ... /uzly, vazby, pletenice, vánočka pomlázka, košíkářství/

Vše po Fr. 11,- /=předplatné/ a

Zálesácké praxe za Fr.7,-.

Lidičky, kupujte, kupujte, nebo do toho kopnu a stanu se poslancem ! OBJEDNÁVKY V ADMINISTRACI !

U D E Ř I L A N A Š E H O D I N A

Milí bratři a sestry ve vlasti,
ve chvíli, kdy dáváme Tamtam do tis-
kárny, dějí se v republice převratné
události, které se zatajeným dechem
sledujeme. Víme i o Vašich poradách
a nemůžeme vyloučit, že v lednu, kdy
dostanete 2. číslo našeho časopisu,
vyjde již čs. skauting ze svých kata-
komb. Doba je pro to zralá, ba pře-
zralá.

Držíme vám palce a přejem vám
dobré vůdce a organizátory do čela.

Pak už Tamtam potřebovat nebude-
te. Ale nás bude hřát vědomí, že
splnil svou úlohu, neboť byl posled-
ní léta pojítkem mezi vlastí a exilem.

A tak : "Za dobrým vůdcem a pod
svým praporem, hurá, kamarádi !

Buďte připraveni !

Za exilový skauting   Za redakci
oblast Švýcarsko   Tamtamu

COOKIE

Old Kiwi v.r.

A.Z. 8021 Zürich 1
Postretouren an :
Postfach 295
CH-8021 Zürich 1
Verband der
Tschechoslowakischen
Pfadfinder in der Schweiz

A JEŠTĚ POKŘIKY

Hezky to Máma napsala. Ty holčičí pokřiky jsou vlastně pěkné říkánky, básničky, veršovačky, jak stvořené pro recitační sbor. Ale myslím se, že pro kluky se hodí spíše něco hřmotnějšího a křiklavějšího. Má to mít hodně citoslovců, štěkání, hrčení, řinčení. Jako třeba "Sparta Praha, ra ra, ra " /ale já jsem slávista/. V tom si libují obzvláště vlčata a jsou v tom i dost vynalézavé. Skoro víc záleží na formě než na obsahu.

A ještě něco : správný pokřik se má skládat z návěští /provola vůdce či rádce/ a z odpovědi oddílu, smečky. Pár příkladů :

Naše pražská Šipka :

Návéští : "Drápy i zobákem !"

Odpověď : "Bouři, slunci vstříc, Šipka letí výš, kri, kri, kri !"

Švýcarská oblast :

Návéští : "Inkamalajo !" Odpověď : "Dží !" - to dvakrát

a potěší : " " "Dží, kvěáá!" - to kvě do ztracena.

Na IV. exiloree jsme si vymysleli :

"Grdezi, grdezi, zdar, zdar, my jsme skauti ze Švýcar !"

Tak ať žije lidová tvořivost !

- Cookie -

NAMALUJEME SI
GORILU

DALŠÍ ZÁJEMCI O T A M T A M Z VLASTI nechtě se o něj hlásit u PNS
POŠTOVNÍ NOVINOVÉ SLUŽBY, nejlépe písemně !

TAM T A M - ČASOPIS ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH EXILOVÝCH SKAUTŮ

Vychází čtvrtletně ve Švýcarsku. Redakce: Old Kiwi

(Jiří Čejka, Sonnenbergstr. 98, CH-8610 Uster, Schweiz)

Administrace: Verband der Tschechoslowakischen Pfad-

finder in der Schweiz, Postfach 295, CH-8021 Zürich 1, Schweiz.

Odpovědný redaktor: Cookie (adresa administrace). Roční předplatné

pouhých 11 sFr. Finanční podpory jsou velmi vítány. Bankovní spoje-

ní: Schweizerische Volksbank Morat, poštovní šekové konto 17-988

Fribourg pro BC 533 30.010771/0. Cena jednotlivého čísla 2.50 sFr.

v ČSR 15 Kčs. Náklad 230 výtisků. Ve styku s redakcí přiložte zpá-

teční ofrankovanou obálku.

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA: 22. únor 1990

KDO NEČETL TAMTAM - NEŽIL!